

UZASADNIENIE

W pozwie wniesionym w dniu 25 sierpnia 2014 roku, powód M. O. wniósł o zasądzenie od M. B. kwotę 2.948,31 zł (dwa tysiące dziewięćset czterdzieści osiem złotych trzydzieści jeden groszy) z ustawowymi odsetkami od dnia 1 września 2012 roku do dnia zapłaty oraz o zasądzenie zwrotu kosztów procesu.

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie zwrotu kosztów procesu.

Ostatecznie powód nie zmienił stanowiska zaś pozwany wniósł na koniec o oddalenie powództwa ewentualnie o oddalenie powództwa co do kwoty przekraczającej jednokrotność wynagrodzenia.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Powód mocą umowy licencyjnej z 13 lutego 2006 r. uzyskał uprawnienie do zezwalania osobom trzecim rozpowszechniania fragmentu map metodami poligraficznymi i elektronicznymi. Okres obowiązywania tej umowy była 2 lata, następnie uległy przedłużaniu na kolejne okresy.

Pozwany rozpowszechniał fragment mapy, do którego wyłączne prawa nabył z mocy wskazanej wyżej umowy powód, w serwisie internetowym (...)

Pismem z dnia 25 sierpnia 2011 roku powód wezwał ozwanego do usunięcia tegoż bezprawnego rozpowszechniania mapy.

W odpowiedzi pozwany przeprosił za swoje , jak napisał niedopatrzenie, przyznał że nie miał zgody na umieszczenie mapy oraz podał , że niezwłocznie usunął mapę z serwera ale i ze swoich zasobów dyskowych, podał też, że jego strona (...), na której umieścił mapę jest stroną niekomercyjną.

Powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 2.948,31 zł (dwa tysiące dziewięćset czterdzieści osiem złotych trzydzieści jeden groszy) tytułem zawinionego, bezprawnego rozpowszechniania wskazanej mapy w wysokości 3 krotnego stosownego wynagrodzenia.

Pozwany odmówił.

Mapa, do której prawa autorskie posiada powód i mapa rozpowszechniana przez pozwanego są tożsame, ,mają bowiem taką samą treść w zakresie dróg, nazw miast i miejscowości, oznaczeń dróg, zgodność konturów terenów i granic podziału administracyjnego. Obie mapy mają te same czcionki oznaczeń miejscowości, pełna zgodność wyłuszczeń, nazw miejscowości, zastosowanie dużych liter, taką samą paletę barw, w zakresie dróg, terenów zielonych, granic administracyjnych i wód, także nietypowe oznaczenie linii kolejowej.

Różnica dotyczy jedynie zaznaczenia na mapie pozwanego trasy dojazdu z N. do miejscowości N..

Powyższych ustaleń Sąd dokonał w oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w postaci, dowodów z dokumentów jak:

- wyciąg z krajowego rejestru domen , k.-6,
- pisma powoda k.-7,
- pisma pozwanego k.-9,
- wezwania do zapłaty k.-10,

- ksero map k.-12,13,14,
- umowy licencyjnej k. – 15,16,17,18,
- wyciąg z ewidencji działalności gospodarczej k.-19,
- opinii biegłego z zakresu geodezji k. – 63,64,

Dowodom z dokumentów Sąd dał wiarę ponieważ nie budzą one wątpliwości co do okoliczności w nich zawartych, ich autentyczności strony nie kwestionowały.

Opinie biegłego Sąd uznał za w pełni wiarygodną, jest ona rzetelna, sporządzona przez fachowca, obcego dla stron. Jej ustalenia są czytelne, przekonywujące, strony nie kwestionowały jej ustaleń.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Powództwo jest uzasadnione co do zasady.

Powód udowodnił swoje prawa autorskie do rozpowszechniania tych map, także w drodze ich utrwalania i zwielokrotniania i rozpowszechniania w sieciach teleinformatycznych, które nabył w drodze umowy licencyjnej.

Z opinii biegłego wynika, że mapa, którą umieścił w swojej domenie pozwany, jest tożsama z mapą, do której prawa autorskie posiada powód.

Także sam pozwany przyznał ten fakt w odpowiedzi na pismo powoda i usunął mapę natychmiast po wezwaniu.

Ten fakt znajduje potwierdzenie także w czynnościach procesowych pozwanego, który ewentualnie wnosi o oddalenie powództwa ponad jednokrotność stawki odszkodowania.

W tym zakresie ustalenia Sądu nie powinny budzić wątpliwości.

Sąd zasądził dwukrotność stawki odszkodowania, stosując się do wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 23 czerwca 2015 roku opublikowanego w Dzienniku Ustaw z 1 lipca 2015 roku poz. 932, w którym Trybunał stwierdził niekonstytucyjność art. 79 ust 1 pkt 3 lit. b ustawy z 4 lutego 1994 roku o prawie autorskim i prawach pokrewnych w zakresie żądania uprawnionego od osoby naruszającej jej prawa autorskie, w przypadku naruszenia zawinionego trzykrotności stosownego wynagrodzenia, a takiego żądał powód w pozwie.

Konsekwencją tegoż orzeczenia jest więc uznanie, że art. 79 ust 1 pkt 3 lit b ustawy o prawie autorskim dają podstawę do zasądzenia dwukrotności stosownego wynagrodzenia co uczynił Sąd w wyroku w oparciu o ten właśnie przepis. Takie stanowisko znajduje potwierdzenie w orzecznictwie Sądu Apelacyjnego w Łodzi.

W pozostałej części Sąd powództwo oddalił.

O kosztach Sąd orzekł na zasadzie art. 100 k.p.c.